

מניעת אלימות בזוגיות –

הסיפור החדש

מדריך לתיקשור אפקטיבי של מסרים

- גרסת אפריל 2023 -

להתייחסות ולהמלצות

של חברות וחברי רשת השותפים

מה יש במדריך ?

מבוא:

- אודות המדריך
- זה הזמן לשנות גישה
- מהו מיסגור?
- איך בעית האלימות בזוגיות
- ממוסגרת כיום
- המיסגור החדש של הבעיה

המלצות למיסגור חדש :

מה ?

- הגדירו את הבעיה כחברתית ולא רק כעיה אישית
- התייחסו לבעיה כניתנת לפתרון.
- הרחיבו את ההתייחסות לבעיית האלימות דרך התייחסות למגוון התנהגויות אלימות, שאינן קיצוניות ודרך איזכור חווית הצד הנפגע.
- הציגו את החלופה הנשאפת – ביטחון אישי בזוגיות.

למי?

- הניעו לפעולה את הלא מעורבים והלא מעורבות (bystanders).
- התייחסו גם לגברים כאל שותפים לפתרון.

איך ?

- כללו במסרים המיועדים לבלתי מעורבים/מעורבות גם מימד רגשי, גם מימד אינפורמטיבי וגם הנעה לפעולה.
- עצבו את הפרסומים באופן מושך ומעניין

אודות המדריך

יוזמת "קווים אדומים", הפועלת במסגרת ארגון 'שיתופים' היא רשת של יותר מ-100 ארגונים שותפים מכלל המגזרים (ציבורי, עסקי, חברתי, אקדמיה וקהילה), שחברו יחד לפעולה משותפת לצמצום תופעת האלימות בזוגיות, באמצעות עיסוק במניעה ובאיתור מוקדם.

מדריך זה הוא חלק ממאמץ רחב של 'קווים אדומים' לנסות ולשנות את הדרך בה הציבור, ואנחנו בתוכו, מתבונן, מגיב, מדבר ופועל ביחס לאלימות בזוגיות בישראל, במטרה למנוע את התפתחותה ולצמצם את היקפיה.

בסקר שבוצע ביוזמת קווים אדומים, נמצא שהציבור הרחב מתקשה לזהות אלימות בזוגיות, בעיקר כשמדובר באלימות שאינה פיזית, וכי יש לו מידה מועטה של נכונות להיות מעורב לנוכח מקרים של אלימות, כמכר של בני הזוג.

ההמלצות שלהלן נועדו לסייע לכל העוסקות והעוסקים בתחום - בתקשורת, בטיפול, בכל סוג של אקטיביזם חברתי, וכן לארגונים חברתיים וציבוריים הפועלים בשדה מניעת האלימות בזוגיות, לתקשר באופן מדויק ואפקטיבי יותר את המסרים הקשורים למניעת אלימות בזוגיות, באופן שסייע לצמצם את היקפי הבעיה.

ההמלצות כאן ניתנות ליישום בסוגים שונים של תקשור: החל מניסוח הודעות לעיתונות, ניסוח הזמנות לאירועים מקצועיים, ניסוח נאומים והרצאות, ועד פוסטים ופרסומות ברשתות החברתיות ובאמצעי תקשורת אחרים.

זה הזמן לשנות גישה

בישראל מטופלים בכל שנה במערכות השונות עשרות אלפים מקרים של נשים, גברים וילדים בשל אלימות בזוגיות. אולם למרות שחסרים נתונים אודות היקפי התופעה, הערכות המתבססות על מחקרי-עבר מדברות על מאות אלפי מקרים בשנה.

לתודעה הציבורית מגיעים בעיקר מקרי הרצח, וכך גם נצבעת האלימות בקרב חלקים רחבים של הציבור. אחת הסיבות לפער בין מספר מקרי האלימות בפועל לבין מספר הנשים והגברים המגיעים לטיפול קשורה בקיומה של מודעות חלקית בלבד לבעית האלימות בזוגיות, ולביטוייה השונים. תפיסה רווחת לפיה אין מענים ושירותים מתאימים, חוסר נכונות לפנות לעזרה, וחוסר הבנה וידע כיצד אפשר לסייע כ"לא מעורב" - כאח, שכנה, חברה, הורים.

שינוי התפיסה והרחבתה, יחד עם כלים לפעולה לציבור הרחב, חיוניים לשם יצירת שינוי עומק באופן בו מתמודדת החברה בישראל עם הבעיה.

שיתוף הפעולה הרב-ארגוני והרב-מגזרי במסגרת יוזמת קווים אדומים - מספק הזדמנות נדירה וחשובה לייצר שינוי משותף רחב-היקף.

מהו המיסגור ומדוע הוא חשוב ?

מיסגור הוא הדרך שבאמצעותה אמצעי התקשורת ומובילי/מובילות שיח ציבורי מארגנים ומעצבים בעיות וסוגיות חברתיות ואחרות עבור הציבור. המיסגור הוא מעין מדריך, גם אם הוא סמוי מהעין: הוא מכוון אותנו לאן להביט, אך חשוב מכך – הוא עוזר לנו לפרש מה אנחנו רואים. הוא משפיע על האופן בו אנו מבינים את המציאות (לטוב ולרע), ומסייע לגבש ולחזק עמדות כלפי הסוגיה הממוסגרת.

איך בעית האלימות בזוגיות ממוסגרת כיום?

לפי המיסגור הרווח כיום, אלימות בזוגיות היא בעיה פרטית בתוך המשפחה/הזוגיות. היא מאופיינת בעיקר באלימות פיזית קיצונית, ורווחת בעיקר בקרב אוכלוסיות מוחלשות. האשם הוא בגברים, שנוהגים באלימות כדי להשיג שליטה, מתוך תפיסת תפקידם כגברים בזוגיות. האחריות לזיהוי האלימות וליציאה ממנה היא על הנשים הקורבנות. הרשויות מצופות לפתור את הבעיה, אך הן לא מצליחות לתת מענה מספק, ולכן ספק אם יש טעם לפנות לעזרתן, והבעיה לא באמת ניתנת לפתרון. מיסגור זה מצמצם את תפיסת הבעיה והפיתרון ומרפה ידיים. מטרת מדריך זה לסייע בתיקשור תכנים ופעילויות בתחום האלימות בזוגיות בתוך מיסגור חדש: חברתי ואופטימי יותר. ככל שיותר גורמים יקדמו את המיסגור החדש, הסיכוי שלו "לתפוס" ולהשפיע גדול יותר.

המיסגור החדש של בעיית האלימות בזוגיות

זוגיות בריאה היא זוגיות המאפשרת ביטחון אישי בתוך הקשר. אלימות בזוגיות היא בעיה חברתית הניתנת למניעה, וקיימת בכל חלקי החברה בישראל, בכל רבדיה, בכל גיל. הגורמים לתופעה רבים ומשתנים. ביניהם גורמים הקשורים למאפיינים אישיים של המעורבות והמעורבים באלימות. אולם לצד זאת, ישנם גורמים חברתיים המעצבים את תופעת האלימות ואת מופעה. היא מתבטאת ביחסי שליטה והקטנה, הגבלת הזולת, וכפיית צרכים ורצונות דרך אחת או יותר ממגוון התנהגויות כוחניות: מילוליות, כלכליות, בידוד חברתי, רגשיות/נפשיות, פיזיות ומיניות. היא גורמת לתחושות איום ופחד, ולאובדנם של הביטחון האישי ושל תחושת החירות האישית. באחריותם של הרשויות לקדם חינוך, טיפול, הגנה ושיקום לשם צמצום התופעה, נדרשת אחריות משותפת של הרשויות, הקהילה הסובבת והמעורבים ביחסים, להגביר זיהוי של הסימפטומים, למנוע את היווצרותם ואת החמרתם, ולצמצם את היקפי הבעיה. כך נאפשר ביטחון אישי לעצמנו וליקרים וליקרות לנו, ובאמצעות כך גם נחזק את החוסן החברתי והכלכלי של הקהילה/החברה.

המלצה ראשונה:

להגדיר את הבעיה כחברתית, ולא רק כבעיה פרטית

מדוע זה חשוב?

אלימות בזוגיות נתפסת בקרב הציבור בישראל כבעיה פרטית, הנובעת רק ממאפיינים אישיותיים ומנסיבות אישיות, רווחת בעיקר אצל אנשים מאוכלוסיות מוחלשות, ומשפיעה רק על אלה המעורבים באלימות.

מדוע התפיסה הזו בעייתית? כי אם זו בעיה פרטית, שאין לה מקורות חברתיים ולא השלכות חברתיות, הרי שאין לנו, כציבור וכחברה, סיבה או עניין להשפיע עליה.

בפועל, הגורמים לבעיית האלימות בזוגיות רבים. חלקם אכן קשורים למאפיינים אישיים של המעורבות והמעורבים באלימות, אך יש גם גורמים חברתיים שמשפיעים על התופעה, כמו נורמות חברתיות ותרבותיות ביחס לזוגיות ולמשפחה (כמו קדושת המשפחה ופרטיות של זוגיות), רמת אלימות כללית בחברה, תפיסות של גבריות ונשיות, פערי כוח ואי-שוויון חברתי, כלכלי ופיזי בין גברים ונשים.

לצד ההשלכות על הפרט, יש לאלימות בזוגיות השלכות על כלל החברה: היא משמרת ומעצימה יחסי כוח בין-מגדריים, פוגעת בפריון העבודה ובצמיחה כלכלית, ויוצרת נטל על מערכות הבריאות, הרווחה, האכיפה, המשפט והחינוך.

הגדרת הבעיה כחברתית תגביר את הערנות של הציבור לתופעה, ואת נכונותם של לא מעורבים ולא מעורבות לפעול למניעת אלימות ולעצירתה. כמו כן היא תגביר נכונות של הציבור להתמודד עם הגורמים החברתיים המעצבים אותה.

מה לעשות?

- בתיקשורים בהם זה רלוונטי, חשוב להזכיר באופן מפורש שאלימות בזוגיות היא בעיה המושפעת גם מנורמות חברתיות ותרבותיות, ולציין שזו לא רק בעיה פרטית או משפחתית.
- בתיקשורים השונים, גם בייצוגים הוויזואליים, חשוב להתייחס לאלימות בזוגיות ככזו הרווחת בכל חלקי החברה, בכל רבדיה ובכל גיל; כבעיה שיכולה לקרות גם אצלנו, אצל חברינו וקרובי משפחתינו. #גםאצלנו
- להדגיש את המחירים שהחברה כולה משלמת על בעיית האלימות בזוגיות: העברה בין-דורית ונטל על המערכות הציבוריות השונות.
- להמחיש את השפעתן של הנורמות החברתיות ושל הסטיגמות על רמת הפרט. למשל: לא לומר: "היא לא סיפרה בגלל הבושה"; לומר: "היא לא סיפרה בגלל שבחברה שלנו לסבול מאלימות זו בושה ומשהו שצריך להסתיר".

המלצה שנייה:

להתייחס לבעיה החברתית כניתנת לצמצום

מדוע זה חשוב?

ההתייחסות הרווחת בישראל לבעיית האלימות בזוגיות היא כאל גזירת גורל: בעיה שהייתה כאן תמיד, תישאר כאן תמיד, ושלא ניתן לצמצם אותה. התייחסות זו יוצרת תחושת חוסר אונים, ומונעת מנשים ומגברים לנקוט יוזמה ולפעול (להתערב - כשמדובר בלא מעורבים; לפנות לעזרה - כשמדובר במעורבים).

התייחסות עקבית וחוזרת לבעיית האלימות על ביטוייה השונים (רגשית, כלכלית, חברתית, פיזית, מינית וכו') - כאל בעיה חברתית הניתנת לצמצום ולמניעה (בדומה להתייחסות לבעיות כמו התמכרויות, עישון ועוד). והנכחת הדרכים למניעה ולהתערבות, תמחיש את האפשרות שבעיית האלימות בזוגיות תצומצם.

מה לעשות?

- להזכיר שוב ושוב שאלימות בזוגיות היא בעיה הניתנת למניעה ולצמצום. זה לא מובן מאליו.
- לדבר גם על מניעת הסלמה בתוך הקשר, ולא רק על פתרונות למצבי קצה הדורשים מענים רדיקליים.
- להציג דוגמאות של סיפורי הצלחה - דוגמאות ליציאה מוצלחת ממצבים של אלימות בקשר.
- להציע תקווה - להדגיש שאפשר לצאת מאלימות או להפסיק אלימות. תקווה היא כח מניע חזק.

המלצה שלישיית:

להרחיב את ההתייחסות לבעיית האלימות דרך התייחסות למגוון התנהגויות אלימות, שאינן קיצוניות, ודרך איזכור חווית הצד הנפגע.

מדוע זה חשוב?

המחקר שערכנו מלמד כי רוב הציבור מזהה אלימות בזוגיות עם אלימות פיזית, ובעיקר עם אלימות פיזית קיצונית. זיהוי זה מונע מאנשים – הן המעורבים בקשר והן הלא מעורבים – לזהות סוגים אחרים של התנהגויות אלימות, ביניהן: התעללות רגשית; אלימות כלכלית; בידוד ומעקב; שתלטנות קיצונית; אלימות דתית או רוחנית; אלימות מינית וועוד.

התנהגויות אלו חשוב להציג כאלימות לא לגיטימית, שיש לפעול כדי לעצור ולמנוע אותן.

כדי ליצור מודעות לקיומן של התנהגויות אלימות מסוגים נוספים, כדי לאפשר לאנשים להכיר בכך שהתנהגות הזו נוכחת בחייהם, וכדי לעודד התערבות שתמנע ותצמצם התנהגויות אלו, רצוי להפחית בשימוש במונח הטעון "אלימות" כדרך עיקרית לתאר את הבעיה, ולהרחיב את השימוש במושגים המתארים את הבעיה.

בנוסף, איזכור של החוויות/רגשות של הצד הנפגע, יקל על המעורבים/ות ועל סביבתם להבין שמדובר בפגיעה מאלימות, וכי המסרים שלנו רלוונטים עבורם.

מה לעשות?

- לנסות להשתמש בתיאורים של ההתנהגות האלימה ולא במילה "אלימות". במקום "אלימות בזוגיות" כמושג שמקיף את התופעה כולה, כדאי להרחיב ולהשתמש, למשל, במונחים: התנהגות כוחנית של יחסי שליטה והקטנה, הגבלת הזולת, כפיית צרכים ורצונות.
- להתייחס באופן מפורש לסוגים מגוונים של התנהגות כוחנית ושתלטנית (מילולית, כלכלית, בידוד חברתי, רגשית/נפשית, פיזית ומינית), כדי להבהיר במה מדובר, על מנת למנוע קישור מיידי לאלימות פיזית. כאשר התוכן כולל דוגמאות, כדאי לבחור דוגמאות שאינן קשורות לאלימות פיזית.
- לצד איזכור ההתנהגות הפוגעת, רצוי להזכיר מפורשות גם את **החוויה של הנפגעים והנפגעות** מאלימות בזוגיות, למשל: תחושות איום ופחד, חווית אובדנם של הביטחון האישי ושל תחושת החירות. כך תתנו אמצעי נוסף לזיהוי ההתנהגות האלימה, לצד מתן תוקף לתחושות הקשות של הצד הנפגע/ת.
- **בפנייה לצד הפוגע ולסביבתו** - תארו את התחושות וההתנהגות שלו באופן שהוא והסובבים אותו יוכלו לזהות ולהזדהות. למשל, במקום לומר: "אם הוא נוהג באלימות", דברו על התקפי זעם, על צורך בשליטה, על קנאה קיצונית.

המלצה רביעית:

להציג את החלופה הנשאפת – ביטחון אישי בזוגיות

מדוע זה חשוב?

אחת הדרכים לחזק את ההנעה לפעולה היא להציג חלופה רצויה למצב הקיים. חלופה כזו נותנת אינדיקציה לזהות מצבים אותם אסור לקבל, וגם מציעה אופק שאליו נרצה לשאוף. אחד הקשיים בזיהוי מצב של אלימות בזוגיות נובע מכך שלא מדובר בתופעה אחת אחידה ולא תמיד יש קו ברור אחד שחצייה שלו מעידה על אלימות: לא כל זוגיות שאינה זוגיות מאושרת וטובה, היא זוגיות שיש בה אלימות, ולא כל זוגיות שיש בה אלימות, אין בה אהבה. לכן מוצע להגדיר את החלופה הנשאפת כזוגיות שיש בה **ביטחון אישי לשני בני הזוג**.

מה לעשות?

- כשאתם מזכירים או מתארים את בעית האלימות בזוגיות, חשוב להזכיר גם את החלופה הרצויה- זוגיות שיש בה ביטחון אישי לשני בני הזוג.
- להשתמש בביטויים שימחישו מה זה ביטחון אישי בזוגיות: העדר תחושת פחד מבן הזוג, אפשרות לבטא צרכים ורצונות, יכולת לשלוט בהחלטות אישיות. חשוב להתאים את הביטויים הספציפיים לקבוצת הגיל או לקבוצה החברתית/תרבותית.
- כדאי לחזק את המוטיבציה לנקיטת פעולה מצד בלתי מעורבים באמצעות האמירה: **בטחון אישי של היקרים והיקרות לנו.**

המלצה חמישית:

להניע לפעולה את הלא מעורבים והלא מעורבות bystanders

מדוע זה חשוב?

הגישה הרווחת בציבור בישראל מטילה את האחריות לזיהוי אלימות ולדיווח עליה - על כתפי הנשים הנפגעות, ואת פתרון הבעיה היא מטילה על הרשויות בלבד.

אולם פעמים רבות בני הזוג המעורבים באלימות מתקשים לזהות אותה, בעיקר כאשר מדובר באלימות לא פיזית ולא קיצונית, ומסיבות שונות הם גם נוטים לא לפנות לקבל עזרה. הרשויות אכן אחראיות לחינוך, טיפול, הגנה ושיקום, אך אין ביכולתן לזהות חלק גדול מהמקרים. כך יוצא שברוב המקרים, הבעיה לא מדווחת ולא מטופלת.

כדי להגדיל את הסיכוי לצמצם את האלימות בזוגיות, רצוי להכניס למשוואה גורם חדש, שיש לו יכולת משמעותית לתרום לפתרון שלה: הלא-מעורבים והלא-מעורבות. אלו הם אותם אנשים/גברים שפוגשים את הגבר או האישה (או את שניהם) המעורבים ביחסים האלימים, ושיכולים להבחין בסימנים לקיומה של בעיה בזוגיות. למשל, קרובי משפחה, שכנות, עמיתות לעבודה, מטפלים, אנשי דת, אנשי חינוך ועוד.

כיום הלא מעורבים/מעורבות ממעטים להתערב, וזאת בשל מגוון סיבות, ביניהן:

- קושי בזיהוי אלימות וקושי בהבנה שמדובר באלימות
- חוסר בידע ובכלים כיצד לפעול למול מקרה של אלימות
- פחד לפעול ולהתערב – חשש שהתערבות תסכן את המתערב/ת ואת הנפגע/ת או את היחסים ביניהם
- אי-אמון בכך שהמערכות המטפלות יתנו מענה

מה לעשות?

- לתקשר את העובדה שערנות ומעורבות של כל אחד ואחת יכולים לעשות שינוי.
- לדבר באופן מפורש על מעורבות אישית וקהילתית כעל תרומה חיונית לצמצום הבעיה.
- להזכיר לאורך התיקשורים שלכם את האינטרס המשותף ואת האינטרס האישי: חברה בה לכל אחד ואחת, גם ליקירים וליקרות לליבנו, יש בטחון אישי בתוך הקשר הזוגי.
- לציין שלמי שמעורבים ומעורבות באלימות הכי קשה לזהות את הבעיה ולפעול לסיומה. הם זקוקים לסיוע של סביבתם ולתמיכה של גורמי מקצוע.
- להזכיר שהרשויות לא יכולות לאתר את כל המקרים לבדן, וזקוקות למעורבות הקרובים/ות למעורבים/ות באלימות.
- לציין מתי ואיך נכון להתערב, ומה הן הפעולות בהן יכולים לנקוט הלא מעורבים (קישור לרשימה/ריכוז פעולות) כדי לתמוך ולסייע מבלי לסכן אף אחד
- להזכיר שאי מעורבות, היא התנהגות שיש לה השלכות.

מדוע זה חשוב?

רוב הגברים אינם נוהגים באלימות ואינם תומכים באלימות. עם זאת, על פי רוב הם לא חלק מאוכלוסיית היעד של המאמצים למניעת אלימות בזוגיות. יתרה מכך, השיח שמדבר על "גברים אלימים", עשוי להתפס כמתייג את כלל הגברים כפוטנציאל לאלימות, וכך לגרום לגברים להתרחק מעיסוק בנושא.

כיום העיסוק באלימות בזוגיות בישראל מובל בעיקר על ידי נשים ומזוהה עם ארגוני נשים. אך מכיוון שגברים הם צד באלימות, לעתים קרובות בצד הפוגע, הרי שמעורבות של גברים (שאינם מעורבים באלימות) במניעת אלימות יכולה לתרום משמעותית לצמצום הבעיה בישראל.

מגדר הוא גורם מעצב של האופן בו גברים ונשים תופסים את העולם. כדי לרתום גברים לפעול למניעת אלימות בזוגיות, חשוב לדבר לגברים בשפה הלוקחת בחשבון את נקודת מבטם על התופעה. למשל את האופן בו הם תופסים את הקשיים ביציאה מקשר אלים, דינמיקות של כוח בזוגיות, את הציפייה מהתנהלות גבר במערכת הזוגית ועוד. יש ערך מוסף משמעותי בכך שגברים הם אלו שיפנו לגברים עם נקודת המבט הזו.

מה לעשות?

- לעשות הבחנה ברורה בין גברים שאינם נוהגים באלימות לבין הגברים הפוגעים והאלימים, וכן הבחנה בין התנהגויות סבירות להתנהגויות אלימות
- להדגיש את העובדה שלגברים יש תפקיד הכרחי במניעת אלימות בזוגיות.
- גם עבור גברים, לשים דגש על הנושאים הבאים: כלים לזיהוי אלימות בזוגיות (בעיקר כזו שאינה קיצונית); התייחסות להתגייסות לפעולה מתוך מוטיבציה פנימית; כלים להתערבות במקרים של זיהוי אלימות ובניית מסוגלות להתערבות.
- לערב גברים בניסוח מסרים (יש חשיבות גם לבחירת המילים מנקודת מבט גברית) ובתקשור שלהם. זאת גם לפי העקרון המנחה ביצירת מהלכים חברתיים: nothing about us without us

המלצה שביעית:

לכלול במסרים מימד רגשי, מימד אינפורמטיבי והנעה לפעולה.

מדוע זה חשוב?

המסר שלנו אמור לבלוט מבין שלל המסרים והתכנים שאנשים נחשפים אליהם בכל רגע נתון, לחדור את חומת החסמים הפסיכולוגיים, ולהניע אותם לפעולה.
*שימו לב בעוד שיש תיקשורים המופנים לבני הזוג המעורבים (הצד הפוגע או הצד הנפגע), הרי שהמלצה ספציפית זו מיועדת לתיקשורים הפונים לסביבתם של בני הזוג.

מה לעשות?

הקפידו על עקרונות אלו בתכנון המסרים והתיקשור ובניסוחם:

נוסח:

- קצר, פשוט, בהיר; טון חיובי
- שפה וסגנון מותאמים לאוכלוסיית היעד

מרכיבי המסר - המימד האינפורמטיבי:

- המשגה (אבחון, שיום) של בעיית האלימות אליה התיקשור מתייחס
- הנעה ברורה לפעולה. תנו הסבר בהיר מה לעשות ומה לא לעשות

מרכיבי המסר - המימד הרגשי:

- חשוב להכיר במורכבות מצבם של הלא מעורבים, בקושי ובחסם הניצב בפניהם. לנרמל את המורכבות ואת הקשיים.
- חשוב לתת לגיטימציה לפעולת ההתערבות. כדאי לזכור שכיום בעיית האלימות בזוגיות ממוסגרת כבעיה פרטית, שאינה מקנה לגיטימציה כזו. לכן רצוי לחזק את תחושת ההשפעה והמעורבות, ואף לתת דוגמאות לדרכים בהן לא מעורבים הצליחו לסייע.
- חשוב לפנות גם ללב, ולהניע לפעולה מתוך מניעים ערכיים ורגשיים. מניעים לדוגמא:

- היכרות עם התופעה ועם השלכותיה ורצון למנוע השלכות אלו
- רצון למנוע פגיעה בילדים
- קירבה לצד הנפגע
- ערכים חברתיים שמניעים לפעולה
- רצון לתת דוגמה אישית להתנהגות טובה.
- תחושה של יכולת לחולל שינוי ולהשפיע לטובה

המלצה שמינית:

לעצב את הפרסומים באופן מושך ומעניין

מדוע זה חשוב?

לעיצוב הויזואלי של התיקשור יש השפעה מיידית על היכולת למשוך תשומת לב, ועל היכולת לגרום לאנשים לקרוא את הטקסט (או לצפות בתוכן) עד סופו. עיצוב וויזואלי נכון יכול גם לתמוך במסר של התיקשור ולעורר סנטימנט רצוי.

רבים מהתיקשורים כיום מעוצבים באופן המגלם את הבעיה באופן הקיצוני שלה: צבעי אדום ושחור, איורים של כלי נשק או אגרופ, ושימוש בביטויים מעולם המאבק והקרבות. זה אמנם מושך את העין, אך עיצוב זה עלול לגרום לצופה בו להרגיש שהתופעה קיצונית ולא רלבנטית אליו/ה. כחלק מהמיסגור החדש של בעיית האלימות ככזו שאינה רק פיזית ולא רק קיצונית - חשוב שגם המימד הויזואלי ישקף מיסגור זה.

העיצוב צריך לבלוט ולמשוך את העין וכמובן להתאים גם לערוצי התיקשור בהם תבחרו (פוסטר, רשת חברתית, מודעה בעיתון מקומי וכו').

מה לעשות?

- לעצב את המודעה/התוכן באופן, יצירתי, מסקרן ומפתיע (אך רלוונטי) - זה יעזור למשוך תשומת לב. תוכלו לשאוב השראה מפרסומות מסחריות של מותגים.
- לבדוק אפשרות להיעזר בפרזנטור/ית - דמות מוכרת בעלת מוניטין חיובי, ובעלת חיבור רלוונטי למסר ולקהל היעד.
- להמנע משימוש בשפה אלימה וכוחנית (מאבק/מלחמה באלימות) ומצבעים המייצגים מצבי קיצון או סכנה (אדום-שחור).
- להתאים את העיצוב לאוכלוסיית היעד (גיל, תרבות).